

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Ὁγδὼν τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτη,
συζητήσεις Βουλῆς σπουδαιοτάτη.

Ἐξακόσα λογαριάζω κι' ἐνενήκοντα κι' ἐννέα,
τοῦ Θανάση τῆς Παιδείας τὰ μαντάτα καὶ τὰ νέα.

Ἐκ τῶν κατ' Εὐταξίαν πολλῶν εὐαγγελίων
ἀκούσμεν ὀλίγα μὲ στόμ' ἀνοιγοκλείον.

Α'.

Εἰς τὰς ἡμέρας ζηλευτῆς τοῦ κράτους εὐεξίας,
ὅπου καθεὶς ἐξήπτετο περὶ στρατοῦ παρλάρων,
ὁ φωτοδότης Ὑπουργὸς Θανάσης Εὐταξίας
μὲ τὸν Ἀναστασόπουλον ὑβρίσθη τῶν Μεγάρων.

Λόγους ἀντήλλαξαν τραχεῖς
μὲ μῆνιν καὶ βρασμὸν ψυχῆς,
μὰ τοῦ «Θορύβου» πρὸ παντός ἡ φράσις ἡ ὀριμεῖα
ἐλέγτο πασιφανῶς ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου,
καὶ τὴν Βουλὴν ἐτάραξε λυσσῶσα τρικυμία
ἐπιμονιῶδους λαίλαπος, πολυθορύβου σάλου.

Κι' ὁ τῶν Μεγάρων ἐκλεκτὸς δικαίως θυμωθεὶς
τὸν Εὐταξίαν ἔστειλε δρὸ φίλους παρευθεῖς,
τὸν Κρίτσα τῆς Φθιώτιδος καὶ τὸν Νικολαΐδην,
ἐγγίσις νὰ τοῦ δοθῇ σ' ἐκεῖνο τὸ βρισίδι.

Ἀπῆλθον οὖν οἱ μάρτυρες τοῦ βουλευτοῦ Μεγάρων
τὸν φωτοδότην Ὑπουργὸν ζητοῦντες ἄρον ἄρον,
κι' ἐκεῖνος πολυμέριμος ἐκάθητο μονάχος
κι' ἐμέτρα κομπολόγια,
καὶ εὐρόντες τὸν ἡρώτησαν ἡρέμως κι' ἀταράχως
ἂν εἶπε τέτοια λόγια.

Κι' ἐκεῖνος εἶπε: «μάλιστα, μ' ἐθύμωσε καὶ τᾶπα,
γιατὶ δὲν ἐσυνείθισα νὰ μοῦ πατοῦν τὴν κάπα,
κι' ὅποιος τὰ βάλῃ τοῦ λοιποῦ μ' ἐμένα τὸν Θανάση
θὰ βάλω κάποιον φίλον μου βρισιαῖς νὰ τὸν χορτάσῃ».

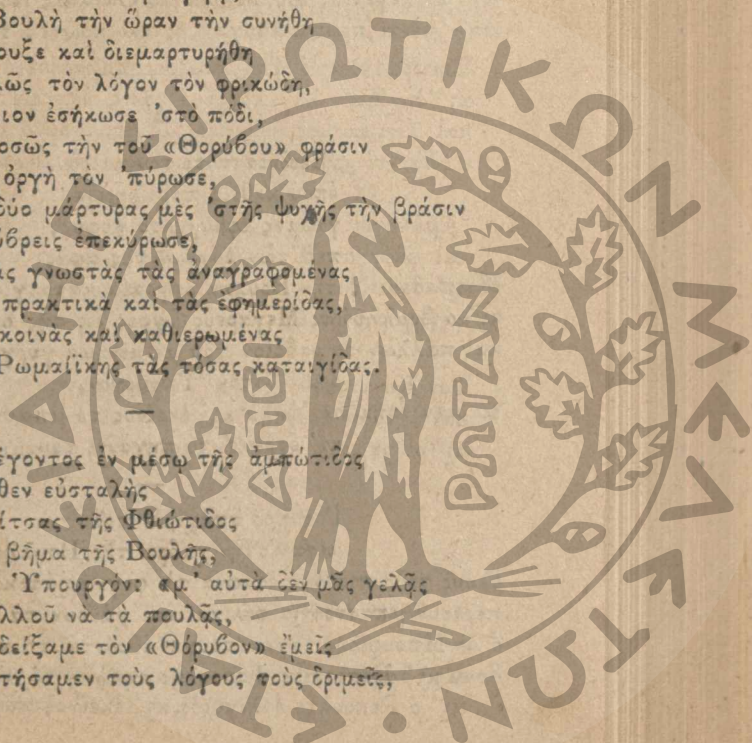
Λοιπὸν ἀμέσως ἑνοπλὸς συνάντησις νὰ γίνη,
ἐφώναξαν ἐκεῖνοι,
πλὴν ὁ Θανάσης ὀργισθεὶς ἀνέκραξεν ἀπίσω,
μὲ τὸν Ἀναστασόπουλο δὲν θὰ μονομαχήτῃ.

Κι' ἐθύμωσαν οἱ μάρτυρες κι' ἔφυγαν θυμωμένοι
κι' εἶπαν εἰς τὸν πελάτην τῶν ἐκείνου ποῦ συμβαίνει.

Β'.

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ
τῷ κατὰ πάντα φλογερῷ,
μόλις συνῆλθεν ἡ Βουλὴ τὴν ὥραν τὴν συνήθη
ὁ κύρ Θανάσης ἔσκουζε καὶ διεμαρτυρήθη
ὅτι δὲν εἶπε παντελῶς τὸν λόγον τὸν φοικῶδη,
ὅπου τὸ Κοινοβούλιον ἐσήκωσε 'στὸ πόδι,
καὶ δὲν ἐγνώριζε ποσῶς τὴν τοῦ «Θορύβου» φράσιν
ὅταν ὀργῇ τὸν 'πύρωσε,
κι' ἐμπρὸς 'στοὺς δύο μάρτυρας μὲς 'στῆς ψυχῆς τὴν βράσιν
τὰς ὕβρεις ἐπεκύρωσε,
κι' ἠννέει μόνον τὰς γνωστὰς τὰς ἀναγραφόμενας
εἰς τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἐφημερίδας,
πολὺ συνήθεις καὶ κοινὰς καὶ καθιερωμένας
'στῆς χάβρας τῆς Ρωμαϊκῆς τὰς τόσας καταγίδας.

Αὐτοῦ δὲ ταῦτα λέγοντος ἐν μέσῳ τῆς ἀμπώτιδος
ἀνῆλθεν εὐσταλὴς
ὁ Κρίτσα τῆς Φθιώτιδος
'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς,
κι' ἀνέκραξε 'στὸν Ὑπουργόν: «μὲ αὐτὰ δὲν μᾶς γελᾷς
κι' ἄλλου νὰ τὰ πουλᾷς,
ἀρνεῖσαι πῶς σοῦ 'δείξαμε τὸν «Θορύβον» ἑμεῖς
κι' ἂν εἶπες σ' ἐρωτήσαμεν τοὺς λόγους τοὺς ὀριμεῖς,

καὶ σὺ τὸν «Θόρυβον» ἰδὼν μᾶς εἶπες πῶς τοὺς εἶπες,
καὶ τώρα κάθεσαι καὶ λές 'στὸ βῆμα παραπίπαις;»

Κ₁ 'ὁ τῶν μαρτύρων δεύτερος ἐφώναξε: «μᾶς τάπες,»
ὁ δὲ Θανάσης ὁ σοφὸς
σιγὴν εἰσῆγε κεκυφώς,
κ₁ 'ἐπαπειλεῖτο πόλεμος μὲ μαγκουριαῖς καὶ φάπαις.

Γ.

Ἐκείνον τότε τὸν καιρὸν
τῶν δράσεων τῶν σοβαρῶν,
ἐμβρόντητον ἀνέκραξε τὸ σῶμα τῶν πατέρων:
«οὐκοῦν τί χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων πλειοτέρων;»
καὶ τοῦ Θανάση τοῦ σοφοῦ πολλὰ τοῦ κατελάουν
κ₁ 'ἤθελαν νὰ τὸν βγάλουν.

Καὶ πρὸς τὸν Κόντη σπεύσαντες πολλοὶ τῶν βουλευτῶν
καὶ τῶν ἀπλήστων γλάρων
ἐκραξαν: ἄρον ἄρον,
παραίτησον αὐτόν.»

Κ₁ 'ὁ Θεοτόκης ἔλεγε 'στοὺς φίλους βουλευτάς,
μεγάλους σταυρωτάς:
«νὰ παραιτήσω θέλετε τὴν τζόγια τὸν Θανάση
προτοῦ τὰ νομοσχέδια τὰ νέα νὰ περάσῃ;
κ₁ 'ἐγὼ σὰν Κόντης βεβαίῳ τῶν φίλων τὸ φουσάτο
πῶς τοῦτο τὸ ρεντίκιλο δὲν ἦτανε πενσάτο.»

Ὅμως αὐτοὶ δὲν ἤκουσαν τὸν Πρόεδρον καθόλου,
δι' ὁξυτέρων δὲ κραυγῶν
ἐβόων 'στὸν Πρωθυπουργόν:
«δὲν θέλομε παπᾶ παιδί κ₁ 'ἐγγόνι τοῦ διαβόλου.»

Καὶ πάλιν ὁ Πρωθυπουργὸς προσεῖπ' ἐκ τοῦ προχείρου:
«μεγάλο κάνετε κακὸ
καὶ μερικὸ καὶ γενικὸ
νὰ θέλετ' ἐπὶ πίνακος τὴν κάραν τοῦ Λουθήρου.»

Κ₁ 'ἐκείνοι πάλιν ἐκραξαν μὲ μῆνιν καὶ θυμόν:
«παραίτησον, παραίτησον τὸν ἄνδρα τὸν ὠμόν,
κ₁ 'ἂν λέγεται, Πρωθυπουργέ, Θανάσης Εὐταξίας,
ἀλλ' εἶναι πρῶτος καυγατζῆς καὶ πρῶτος ταραξίας.»

Δ.

Ἐκείνον τότε τὸν καιρὸν,
ὅπου καθεὶς παραληρῶν
γνώμας ἐφθέγγετο σοφᾶς,
περὶ τῶν λύχνων τὰς ἀφᾶς
ἐξέσπασεν εἰς τὴν Βουλὴν ραγδαία καταιγίς,
κ₁ 'ὁ βουλευτὴς Μεγαρεὺς ὠχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς
καὶ πάλιν τὸ ραβδίον τοῦ μὲ κίνημα γοργόν
ὁρμᾷ 'στὸν Ὑπουργόν,
οὐ μὴν ἐσῆκωσε 'ψηλὰ κ₁ 'ἐκείνος τὸ μπαστοῦνι του
κ₁ 'έτρεμε τὸ πηγούνι του.

Γδοῦπος ἀπήχησε πολὺς
μέσα 'στὴν χάδρα τῆς Βουλῆς,
δλοὺς τοὺς πιάδουν ἔξαφνα τὰ φεγγαριάτικα των,
πέρνουν μπαστοῦνι φιλικὰ καὶ χάνουν τὰ 'δικά των,
ὁ δὲ Μπουρίδης τάγκα τοῦγκ ἐβρόντα τὸ κουδοῦνι του,
ὅταν κ₁ 'ὁ μπέστιας Φασουλῆς σηκώη τὸ μπαστοῦνι του,

καὶ πελιδὸς ἐξώρμησε κατὰ τοῦ Περικλέτου,
κ₁ 'ὁ Περικλέτος κατ' αὐτοῦ μὲ τὴν αἰχμὴν στυλῆται.

Ε.

Ἐκείνον τότε τὸν καιρὸν
τὸν ἀληθῶς αἱματηρὸν
τὸν κύρ Θανάση δυνατὰ τὸν ἐπίασαν καπρίτσα
καὶ μάρτυρας ἀπέστειλε 'στὸν μάρτυρα τὸν Κρίτσα,
κ₁ 'ἀπ' ὅλους ἐπροσμένετο ντουέλο πῶς θὰ γίνη
κ₁ 'αὐτὸ τὸ κάζο τοὺς Ρωμηοὺς βαθέως συνεκίλει.

Κ₁ 'ἐν μέσῳ τῆς ἐξάψεως αὐτῆς τῆς πρωτακούστου
κ₁ 'ὁ Κρίτσα ἀνταπέστειλε ὁρὸ μάρτυρας 'δικούς του,
καὶ τότε συναντήσαντες οἱ πρῶτοι τοὺς δευτέρους
τοὺς ἔβγαλαν σὰν εὐγενεῖς ὡς κάτω τὸ καπέλο,
καὶ συζητήσεις ἄρχισαν ἀπὸ τοὺς θερμότερους
περὶ τοῦ πότε, πῶς καὶ ποῦ θὰ γίνη τὸ ντουέλο.

Παρίστατο κ₁ 'ὁ Φασουλῆς μὲ μούτρο σὰν λεμόνι
ὅπταν ἔρις κρατερὰ τοὺς μάρτυρας θυμώνη,
ἂν θᾶχουν οἱ πελάται των ρεβόλλερ ἢ σπαθί,
κ₁ 'εἰς ποῖον τὸ δικαίωμα τῶν ὅπλων θὰ δοθῇ.

Δὲν εἴξευρε τὸ ζήτημα κανεὶς ποῦ θὰ ξεσπάσῃ,
λαλήσαντες δ' εὐγλώττως
οἱ μάρτυρες τοὺς μάρτυρας ἀφήκαν τοῦ Θανάση
τοῦ μεμαρτυρηκότος,
κ₁ 'ἄναψαν τὸ τσιγάρο των, ποῦ τὸχανε σθυσμένο,
κ₁ 'ἀπέμεινε τὸ ζήτημα τῶν ὅπλων μπερδεμένο.

Ἀπῆλθον οὖν οἱ μάρτυρες νὰ 'ποῦν τὰ βάσανά των,
ἀλλὰ συμβούλιον τιμῆς ἐγκρίτων σπιρουνάτων
ἔδωσε τὸ δικαίωμα τῶν ὅπλων 'στὸν Θανάση,
κ₁ 'ὁ κόσμος ἀνακουφισθεὶς ἐπῆγε νὰ 'συχάσῃ.

Οὐχ ἦττον ἐν τῷ μεταξὺ προσέδραμον καμπόσοι
'στὸν Εὐταξίαν τὸν Λοκρὸν
νὰ μάθουν ἂν μετὰ μικρὸν
παραίτησιν θὰ δώσῃ.

Κ₁ 'ἐπερωτήσεις πρὸς αὐτὸν ἐγίνοντο πολλαί,
πλὴν ὁ Λοκρὸς γιγασκίκο καπνίζων ναργιλέ
κ₁ 'ἐξερευγόμενος καπνοῦς ἀπῆντα πρὸς τὸ κόμμα,
καὶ γὰρ σπουδαῖος θεριακλῆς ἐλέγετο πῶς ἦτο,
κ₁ 'ὅταν μαρκοῦσι ναργιλέ δὲν εἶχε μὲς 'στὸ στόμα
ὁ νοῦς του δὲν ἐδούλευε καὶ δὲν οἰσטרηλατεῖτο.

Καὶ παρὰ πόδας ἔκανε γοῦρ γοῦρ τὸ γουργουλίδιον,
ὁ δὲ Θανάσης ἐντροφῶν 'στοῦ ναργιλέ τὸν ρόχθον
ἐρέμβαζε κ₁ 'ἐσκέπτετο τὴν δόξαν τὴν αἰδίων
τῆς τόσης ἐργασίας του καὶ τῶν ἀτρυτῶν μόχθων.

Κ₁ 'ἔλεγε πῶς τὸν 'σκότισαν
καὶ πῶς φαρμάκια καὶ χολαῖς
οἱ φίλοι τὸν ἐπότισαν
καὶ φίσταις τοῦκαναν πολλαῖς,
καὶ κατὰ μέρος ἄφησε τὰ τόσα του τεφτέρια
κ₁ 'ὅλο πιστόλια 'γέμιζε κ₁ 'ἐτρόχιζε μαχαίρια.

Προσῆλθε κ₁ 'ὁ Σιμόπουλος νὰ μάθῃ τί θὰ γίνη
κ₁ 'ἂν τὸν Θανάση δεύτερο τὸν ἐπίασε μπουρίνι,
ὁ δὲ καθάρας ἐν πολλοῖς τὸ τῆς παιδείας ἄγος
εἶπε πρὸς τὸν Σιμόπουλον: «Ἀνάργυρ' ἐφ' ᾧ πάρει;»

κ₁ 'εἶπε πρὸς τὸν συνάδελφον τῶν ἀριθμῶν ὁ μάγος
πῶς πρέπει τὰ βρεμμένα του μὴ καὶ καλὴ νὰ πάρῃ.

Παραίτησιν ὠσφραίνεται πᾶς ἰχνηλάτης σκύλος,
ἀλλὰ κ₁ 'ὁ Κόντης ὁ γλυκὺς καὶ τοῦ Θανάση φίλος
ἔδωκε μᾶλλον θόρυβος μὲ τὸν Θανάση γίνεταί
κ₁ 'ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του πῶς μάτην προσπαθεῖ,
μὲ τρῖπον τὸν παρώτρυνε χωρὶς νὰ παροξύνεται
ν' ἀρῇ τὰ γεινάτῃα του καὶ νὰ παραιτηθῇ.

ΣΤ.

Ἐκείνον τότε τὸν καιρὸν ὁ κύρ Θανάσης μόνος
ἐμονολόγει θρηνηδῶν ἀπέξω τοῦ νυμφῶνος:
«Δὲν μ' ἔφαγε τὸ σκάνδαλον τοῦ βουλευτοῦ Μεγάρων,
μὰ μ' ἔφαγαν τὰ στόματα τῶν λιμασμένων γλάρων,
ἔμεινα μ' ἐφαρμάκωσαν οἱ φαρμασνοὶ φίλοι,
κ₁ 'αὐτοὶ τὸ ψάρι μούψηναν νυχθημερόν 'στὰ χεῖλῃ.

Αὐτοὶ γὰρ 'μένα μπόγηδες 'γινῆκαν καὶ σφαγεῖς,
κ₁ 'αὐτὸ τὸ κάζο, βρέ παιδιὰ,
πυῖνι 'ἐκείνη τὴν βραδνὰ,
ἦταν μονάχα δόλωμα καὶ δίκτυ καὶ παγίς.

«Καὶ τώρα θὰ παραιτηθῶ, παιδιὰ κατακαυμένα,
κυττάτε τόσοι κόποι μου πῶς πάνε 'στὰ χαμένα.
Τόσες βελτιωσίτσες μου
καὶ μεταρρυθμισίτσες μου
σὲ ποιὸν θὰ μείνουν τάχα
διάδοχό μου χάχα;

«Τὰ νομοσχεδιάκια μου μὲ δάκρυα τὰ βρέχω,
μαζὶ μου θὰ λησμονηθοῦν κ₁ 'αὐτὰ τὰ μακαρίτικα,
μὲ πέρνει τὸ παράπονο, κ₁ 'ἂν δάκρυα δὲν ἔχω,
μὰ τρίψετε τὰ μάτια μου μὲ σκόρδα Μεγαρίτικα.

«Καὶ τὴν Ἀκαδημίτσα μου ποῖος ἄλλος πέρα πέρα
θὰ τὴν ἀνοίξῃ τώρα;
ποῖος ἀθανάτος τοὺς Ρωμηοὺς θὰ κἀνῃ μὴν ἡμέρα
γὰ ν' ἀλαλάξῃ ἡ χώρα;

«Ὡ Φοῖβε κ₁ 'Ἀπολλὼν χρυσέ,
κυττάζω κλαίοντα καὶ σὲ,
γὰ τούτῃ τὴν παραίτησι καὶ ποῖος δὲν θὰ δακρύσῃ;
ἐσὺ, γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ, κατέβα κάνε κρίσι.

«Θρηνηστε λυπητερά, δασκάλοι καὶ δασκάλας,
γὰ μένα δὲν θὰ σπρώχνεσθε σὰν κ₁ 'ἄλλοτε 'στῆς σκάλας,
μῆτε θὰ μὲ 'γυρᾶτε σὰν πρὶν 'στὰ μοναστήρια
νὰ κάνω τὰ ρουσφέτια σας καὶ τὰ πολλὰ χατήρια.

«Ποῖος ἀπὸ σας ἐπίστευε τέτοιο κακὸ νὰ πάθω;
ἔλατε, δασκαλίτσαις μου, καὶ κλάψετε σιμά μου,
ὡς καὶ βιολλὶ μου 'κάπνισε, καυμένας, νὰ σας μάθω
νᾶρχεσθε νὰ μοῦ παίξετε σὰν ἔχω τὸ νόμά μου.

«Τὰ σσφά μου τὰ χαρτιά
ρίξετέ τα 'στὴ φωτιά
νὰ καοῦν, νὰ γίνουν στάκτη,
νὰ βῇ τῆς καρδιάς μου τάκτι.

«Εἰς τὸ πῦρ... εὐὼν εὐοί!...
κ₁ 'ὁ καπνὸς των ν' ἀνεθῇ
'στῆς γλαυκῶπιος τῆς μύτης
καὶ 'στὴν Ὀρθρὴ καὶ 'στὴν Οἶτη.»

«Χωρὶς ἐμὲ τὰ γράμματα θὰ πάνε κατὰ κράτος,
φεύγω κ₁ 'ἐγὼ προσωρινῶς νὰ γίνω Κιγκινάτος,
πᾶω 'στὸ δόλιο τὸ Δαδί νὰ συχοροχατεύω,

πάω 'στά περιβόλια μου σκανάκια νά φυτεύω,
νά κτίζω φούρνους κάποτε με λάσπη και μ' ασβέστη,
καί μόνος σάν παππά παιδί
νά ψάλλω τὸ πᾶ βοῦ γὰ δι,
τὸ «βλέπω τὸν νυμφῶνα σου» καί τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

«Πηγαίνω 'στὴν πατρίδα μου
ν' ἀπλώσω τὴν ἀρίδα μου,
νά βγάλω τὴν ρεπούμπλικα καί νά φρεσώ ντρίτσα
καί τὸν 'Αναστασόπουλο ν' ἀφήτω καί τὸν Κρίτσα.

«Τὰ καλαμάρια παραιτῶ, πετῶ καί τὰ καλέμια,
μούντζαις καί στρούντζαις τρεῖς φοραῖς 'στὼν φώτων τὸ ρη-
πάω 'ψηλὰ 'στὰ Γιάννινα, 'στοῦ Μπέη τὰ χαρέμια, [μάδι,
πάω καί μέσα 'στό Δαδί νά ρίχνω 'στό σημάδι,
νά γράφω νομοσχέδια τοῦ μέλλοντος μονάχος,
νά γυμνασθῶ καί 'στό σπαθί, νά γίνω ξιφομάχος.

«Χαρτάκια μου, χαρτάκια μου,
ψυχούλαις μου, ματάκια μου,
κανέναν μὴ μοῦ τὰ ζητῇ γιατί δὲν τὰ δανεῖζω,
ἔχετε γειᾶ, συντρόφοι μου, κι' ἐγὼ ψηλαρμενίζω.

«Ξεχνῶ τὰ γεινάτια μου, ξεχνῶ τὸ μπουρίνι,
πάω νά φάω, βρὲ παιδιὰ, σφακτὸ καί κοκορέτσι,
γειᾶ σου, Πανεπιστήμιο καί φλογερὸ καμίνι
με τὰς κενὰς τὰς ἔδρας σου, ποῦ θ' ἀπομεινουν ἔτσι.

«Μακρὰν πηγαίνω τῆς βοῆς καί τοῦ γλωσσοπολέμου,
μακρὰν ἐκείνων, ποῦ μαλὸ δὲν ἔχουνε κουκουῖτσι,
πέρνω τὸ κομπολόγι γου, πέρνω τὸν ναργιλέ μου,
καί τὰ κεφάλια τὰδεῖανὰ κτυπῶ με τὸ μαρκούτσι.

«Ξιππάζω τὸ τραπέζι μου με μιὰ γερὴ γροθιά μου,
γεμίζω τὰ κουμπούρια μου, τροχίζω τὰ σπαθιά μου,
καί μ' ἐρωτοῦν οἱ τρέμοντες τὸν τρόμον κάθε μάχης:
Θανάση, τὰ κουμπούρια σου με τί γεμάτα τᾶχεις;

«Πάω λαγούς νά κυνηγῶ, κεφάλους καί ζαρκάδια,
νάχω γειτόνους τὰ βουνά, συντρόφους τὰ λαγαῖδια,
νά βγαίνω με τὴν χαραυγή, τὸ βράδυ νά γυρίζω,
'στά πεῦκα νά 'ξαπλώνωμαι, θυμάρι νά κυρίζω,
ρουσφετολόγοι βουλευταὶ νά μὴ μοῦ κάνουν τούμπαις,
νά τρώγω τὰ γαλατερά καί τῆς ἐλθαῖς τῆς θρούμπαις,
νά μὴν ἀκούω σχέδια τοῦ καθενὸς ἐγκρίτου,
αἰδύλλια παντοτεινὰ νά βλέπω Θεοκρίτου,
νά ροβολῶ με τοὺς βοσκούς σὲ καθεμιὰ ραχοῦλα,
ὅποιος γιὰ φῶτα μοῦ 'μιλεῖ νά τοῦ φωνάζω χάσου,
καί ξένοιαστος νά τραγουδῶ: Δημήτρω μ', Δημητρεῦλα,
ἓνα παιδί νά 'δάπτειζα νά βγάλω τῶνομά σου.

«Γειᾶ σας, ἀρχαῖοι θησαυροὶ τῶν κόσμων τῶν ἀσπίλων,
ὅπου σὰς ἐξησφάλισα κατ' ἀρχαιοκαπήλων,
καί σεῖς, σεπτὰ κειμήλια
τῶν νεωτέρων χρόνων,
γυμνάσια Τοτσίλεια
τῶν ἔξω Μακεδόνων,
ἐπόπται Μιχαλόπουλοι, δασκάλαις με κοιλιαῖς,
ποῦ κάθε τόσο 'θγάζατε μπελάδες καί δουλειαῖς.

«'Αντίο, Δελαπόρτηδες,
γιατροὶ Κεφαλλονίτες,

καί σεῖς, κομμάτων μόρτηδες,
κακοὶ φαρμακομύτες.

«'Αντίο, μοναστήρια μου καί νταυλοκαλογέροι,
ποῦ καί σ' ἐμένα 'μάθατε νά τρίβω τὸ πιπέρι,
ὠχοῦ! καὶ μὸς ἀγιάτρευτος, ποῦ μοῦ κάψε τὰ χεῖλη,
ἀντίο, φαρδομάνικο, φελόνι, πετραχήλι,
ἀντίο, δεσποτάδες,
καί διᾶκοι καί ψαλτάδες,
καί κάθε μίτρα λαμπερὴ καί κάθε πατερίτσα,
γειᾶ σου, Μεγάρων βουλευτὴ, καί τῆς Λαμίας Κρίτσα.

«Νά καί συρτάρια καί κλειδιά,
ἐγὼ θὰ φύγω, βρὲ παιδιὰ,
τώρα ποῦ 'ξαναφύτρωσε 'στους κάμπους τὸ τριφύλλι
κι' ἔδωσε τὸ γαῖδοῦρι τοῦ τὸ κόμμα καί τὸ κράτος,
χίλιας φοραῖς ἄς ὀψωνται τοῦ κόμματος οἱ φίλοι,
κι' ἐκεῖνος ὁ Σιμόπουλος, ὁ Πόντιος Πιλάτος».

Ζ'.

Τότε κατὰ τὸν Μάρτιον, τὸν μῆνα τὸν γλυκὺν,
ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
πρώτην μετὰ τὸ Σάββατον καί τὴν Κυριακὴν,
τούτέστι τὴν Δευτέραν,
προσῆλθεν ὁ κατάδικος ἐμπρὸς τοῦ Πραιτωρίου
με στέφανον ἀκάνθινον προσφάτου μαρτυρίου.

Ἠμάρτησα, τοὺς 'φώναξε, κι' ἀπὸ τὸ βῆμ' ἀπάνω
τὸ στήθος καί τὴν κεφαλὴν με συντριβὴν ἐκτύπα,
ἀδελφία, συχωράτε με, καί δὲν τὸ ξανακάνω,
καιρὸς νά λησμονήσετε τὸ τείπα καί δὲν εἶπα.

Εὐεξαπτος γνωρίζετε πῶς εἶμαι πρό καιροῦ,
καί θὰ με συμπαθήσετε καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
λόγια τῆς φούριας, βρὲ παιδιὰ, βρισίδια κουτουροῦ,
ποῦ μπαίνουν ἀπὸ τὸν' αὐτὴ καί βγαίνουν ἀπὸ τᾶλλο.

Θεὸς 'σχωρέσοι, στόματα συνήχησαν μυρία
κι' ἀπὸ τὰς ἔδρας τῆς Βουλῆς κι' ἀπὸ τὰ θεωρεῖα,
κι' εἰπὼν αὐτὰ περιφραδῶς ἀμέσως μ' ἓνα νεῦμα
συνήρησε τὰ πλήθη,
κραυγᾶσας δὲ τ ε τ ε λ ε σ τ α ι παρέδωκε τὸ πνεῦμα,
τούτέστι παραιτήθη.

Τὸτ' ἐκλονίσθη δις καί τρίς ὁ πρὸς τὸ βῆμα κίων
κι' ἐγέλασε περιχαρὴς ἡ φάρα τῶν Πιλάτων,
οἱ δὲ μνηστῆρες οἱ πολλοὶ τῶν χαρτοφυλακίων
νά ξερογλείφουν ἀρχίσαν τὰ δέκα δάκτυλά των.

Τοιοῦτον τέλος ἔδωσαν 'στὸ μέγα γεγονός,
ὅπου μᾶς ἐξεθέσσε,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ συγχωρὼν τὰ λάθη καθενὸς
πανδημῶς ἐβεβαίωσε
πῶς ὁ φουριζὸς καί τραχὺς 'στους λόγους Εὐταίας
εἶν' ἓνας λογιώτατος ἀληθινῆς ἀξίας.

Ἐν μέσῳ τῆς κρίσεως τοῦ ὄρωντος Ἰπουργείου
κι' ὁ φοιτητὴς Ἀντώνιος ὁ Παπαγεωργίου,
σπουδῆς καί ζήλου νέος
καί δὴ Μιτυλιναῖος,
μετὰ λαμπρὰν εξέτασιν καί θριαμβευτικὴν
εἰς τὴν Ἱατρικὴν,
ἔλαβεν ἀριστα βαθμὸν μ' ἐπαίνους δαφνίλεις
ἐφ' ᾧ καί τὸν συγχαίρεται θερμῶς κι' ὁ Φασουλῆς.